

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13,34)

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

web: poienita.iasi.mmb.ro | mail: parohia.poenita@yahoo.ro

www.facebook.com/parohiapoenita

"Și am văzut pe cei șapte îngeri, care stau înaintea lui Dumnezeu"
(Apocalipsa Sfântului Ioan Teologul 8.2)

Soborul Sfinților Arhangheli Mihail și Gavriil | Hramul Parohiei Poienița

Cinstirea sfinților îngeri în cultul Bisericii și în evlăvia credincioșilor

Cultul sfinților îngeri a luat o mare dezvoltare mai ales din secolul al IV-lea, de când avem și mărturii scrise despre sărbători și biserici închinare Sfinților îngeri. Biserica a rânduit ca în fiecare săptămână să fie o zi închinată sfinților îngeri. Astfel, în fiecare zi de luni Biserica în slujbele sale, dar și credincioșii în rugăciunile lor, îi pomenesc pe sfinții îngeri. Dintre slujbele închinare lor amintim: Acatistul Sfinților Arhangheli Mihail și Gavriil, Canonul de rugăciune către îngerul păzitor și Canonul de rugăciune către Puterile cerești și către toți sfinții. Sfinții îngeri sunt pomeniți de asemenea la fiecare Sfântă Liturghie, atât la rânduiala Proscomidiei, cât și în cadrul slujbei propriu-zise care cuprinde multe rugăciuni adresate lor sau în care se cere ajutorul lor. Rugăciuni către îngerul păzitor sunt cuprinse și în cadrul rugăciunilor de dimineață și de seară din Ceaslov.

Noi îi cinstim pe îngeri pentru că ei prezintă chipul ideal al făpturii ne-trupești (pur spirituale) și fără păcat, spre care năzuim și noi. Îi cinstim pentru că sunt vestiitori ai voii și ai poruncilor lui Dumnezeu, slujitori ai mântuirii noastre și mijlocitori între Dumnezeu și oameni și pentru că sunt

ocrotitorii și ajutorii noștri în realizarea mântuirii personale a fiecăruia dintre noi.

Îngerii cinstesc și slăvesc pe Dumnezeu, atât în ceruri, unde ei slujesc Liturghia în jurul Tronului ceresc, cât și în Biserică, unde ei slujesc împreună cu noi, în chip nevăzut, în jurul Sfintei Mese, pe care tro-

nează în permanență Trupul și Sângele Mântuitorului nostru Iisus Hristos. De aceea Sfânta Liturghie este privită ca o imitație a celei dumnezeiești, săvârșită de Mântuitorul și Sfinții îngeri în ceruri.

În calendarul ortodox (sinaxar) se află cinci zile liturgice închinare pomenirii și cinstirii Sfinților îngeri în cursul unui an bisericesc, dintre care doar cea din 8 noiembrie este sărbătoare cu ținare. Celelalte sărbători închinare îngerilor sunt: la 6 septembrie – o minune a Sf. Arhangel Mihail la Chore – în Colose din Frigia; la 26 martie, a doua zi după Bunavestire – pomenirea Sf. Arh. Gavriil; la 13 iulie – al doilea sobor al Arh. Gavriil; și la 11 iulie – sărbătoarea Arh. Gavriil din Adin – descoperirea primei părți din Axion: Axion estin (Athos).

Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil sunt două prototipuri: unul al puterii, celălalt al tandreții. Sfântul Mihail cu sabia de foc în mână, ne învață să luptăm în permanență cu răul și cu patimile, iar Arhangelul Gavriil este chipul emoției sfinte în fața lui Dumnezeu. **Sfântul Arhangel Rafail** este ocrotitorul celor care călătoresc și tămăduitor al neputințelor omenești.

(Sursa: Radio Reîntregirea)

„Nimic din ceea ce se petrece în lumea aceasta nu este un joc al întâmplării inconștiente”

5. Preoția și suferința umană

„Tu ești preot în veac, după rânduiala lui Melchisedec....” (Evrei 5,6)

Poate că te-ai întrebat, tânărul meu prieten, de ce tocmai eu m-am adresat ție și în numele cui îți vorbesc. Ce drept am la acest cuvânt care te tulbură și te obligă la întrebări neliniștitoare? De ce am venit să-ți confirm spaimile tale neînțelese și să-ți deschid niște perspective atât de noi și de neașteptate încât să-ți strice fragilul tău echilibru de apărare? Poate că, descoperindu-ți puritatea și inocența pe care nu ți le cunoșteai, te-am făcut mai vulnerabil la răutatea lumii. Te-am făcut mai deschis pentru suferință și este firesc să te întrebi care este rostul ei. Are ea o finalitate, sau este doar o întâmplare oarbă, un destin trasat de stele, un ocean nesfârșit în care să înoți fără nădejdea de-a ajunge la vreun țărm?

Îți vorbesc în numele lui Hristos și al Bisericii Lui. În numele preoției la care Iisus m-a chemat. Fiindcă nimic din ceea ce se petrece în lumea aceasta nu este un joc al întâmplării inconștiente și arbitrare, ci toate pornesc de la o cauză și tind spre o finalitate care se află în afara lumii. Cauza este Dumnezeu și finalitatea este tot Dumnezeu; El este „începutul și sfârșitul, Alfa și Omega” (Apocalipsa 1,8). Dar care oare este tabloul acestei lumi? Ce certitudine ne oferă ea, ce fericire ne poate aștepta la cotiturile necunoscute ale vieții, ce mângâiere în nenorocire? Nu voi începe nici cu viața, nici cu moartea, nici cu începutul, nici cu sfârșitul, ci cu datul, cu ceea ce se întâmplă cu noi în fiecare zi. Te-ai întrebat, tinere, care este rostul tău în lume și dacă totul se reduce la ea?

Dacă ne-am născut să fim robii materiei, ba încă printr-o justificare filosofică, atunci finalitatea vieții este sclavia. Dacă libertatea noastră se reduce la necesitate sau la logică, atunci libertatea noastră este sclavie. Dacă toată cunoașterea noastră se reduce la o sterilă și niciodată împlinită înțelegere a legilor materiei, atunci cunoașterea noastră este sclavie. Dacă iubirea noastră se reduce la luptă pentru existență, iar sacrificiul nostru la perpetuarea speciei, atunci ele nu sunt decât sclavaj.

În sfârșit, dacă toate convingerile noastre izvorăsc dintr-o doctrină oficial impusă, atunci ele nu pot fi decât sclavie. Și în toată această înșiruire, tinere prieten, unde este locul sufletului tău?

Tu simți că dincolo de tot materialismul cu care ai fost intoxicat, dincolo de ateismul care îți este impus cu violență ideologică, există ceva mult mai vast, mult mai autentic și mult mai aproape de tine decât tot ceea ce te-a sufocat în această baie materialistă. Spre acel ceva, ca spre o lume visată și bănuțită, te împinge duhul din tine. Această lume se străvede ca un spațiu azuriu, scăldat în lumina soarelui, printre zăbrelele interdicțiilor pe care societatea ți le impune. Un limb. Să știi, prietene, că nici o ideologie ateistă, nici o regulă materialistă, oricât de autoritar ți-ar fi impusă, nu este în stare să ridice un zid total impenetrabil între tine și lumea spirituală. Sufletul nu poate fi făcut prizonier. Este o lege pe care materialistii o ignoră, spre pierzania lor.

În plan spiritual, nu există prizonierat fără speranță. Învățătorii tăi îți vorbesc despre ateism și merg în taină la biserică! Iată o fisură prin care lumina de aur a spațiului spiritual ajunge până la tine. Conducătorii tăi ideologici tună și fulgeră împotriva religiei, proferând imprecaziunile cele mai teribile, dar la vreme de nenorocire își fac și ei cruci repezi, cerând ajutor de la Dumnezeu! Ca în vremea cutremurului din 4 martie. Iată încă o fisură prin care sufletul tău evadează din carcera sufocantă pe care ideologia oficială ți-a construit-o cu atâta sârg. La ședințele de ateism, vorbitorii, obligați să ia cuvântul, îi blamează pe cei care cred sau care au fost prinși săvârșind „crima” de a merge la biserică. Dar dincolo de vorbele lor mincinoase, dincolo de afirmațiile lor rostite pe un ton fals, tu sesizezi teama de a nu fi descoperiți că și ei au o credință religioasă! Minciuna, în care ei înoată atât de lamentabil, sparge încă o dată zidul carcerii tale, lăsând să pătrundă pe acolo o dulce lumină, iar tu să te întrebi: „De unde vine această lumină nefirească? Este o lumină străină de lumea noastră!”

Despre aceste lucruri ți-am vorbit în cele patru cuvinte anterioare și tot despre ele îți voi vorbi și mai departe. Fiindcă sunt preot al lui Hristos. Pentru că Dumnezeu ne-a descoperit, prin iubire, a ceaștă taină a lucrărilor Sale. Și fiindcă Iisus mi-a poruncit să ți-o fac cunoscută și ție, ca tu să nu poți spune: „Nu am știut!”. Ca să știi că poți să zbori și că numai zborul spiritual este cu adevărat înalt; cel al materiei este ca un zbor cu aripi frânate. Ți-am vorbit despre toate acestea, fiindcă Biserica lui Hristos a ieșit din catacombe. Ea strălucește orbitor pe pământul acestei țări, înalt zidită în inimile noastre. A fost dărâmată Biserica Enei, dar cine dintre noi, români și creștini, o poate uita? Se va ridica pe locul ei o cârciumă, simbol al unei concepții care socotește biserica o plagă, iar cârciuma o fericire pentru popor...

Vai de arhitectul care va construi acolo, gândindu-și pe veci numele de agresiunea împotriva unei dovezi a geniului românesc voievodal de construcție și de credință! Vai oficialității care își va clădi gloria și autoritatea pe dărâmarea de biserici și pe zidirea de cârciumi! Vai de acea concepție care socotește că un han Agapia este mai de preț decât o mănăstire Agapia! Vai de cei ce socotesc că Patriarhia Romană este istorie care poate fi pusă la muzeu, neînțelegând că ea este viață vie și mereu prezentă! Nu istorie osificată, ci suflet viu.

Vai lor și vai celor ce se pleacă forței, admitând distrugerii care niciodată nu vor putea fi admise de istorie!

V-am spus toate acestea pentru că sunt preot, pentru că suntem preoți și ascultăm de porunca lui Dumnezeu, Care spune că lumina nu se ascunde sub obroc, ci ea trebuie să lumineze dinaintea tuturor. (Matei 5, 15) V-am spus toate acestea, tinerii mei prieteni, ca să judecați și voi dacă este drept înaintea lui Dumnezeu să ascultăm de oameni mai mult decât de Dumnezeu. Și deoarece Cel ce S-a jertfit pe cruce pentru mântuirea lumii ne-a poruncit să nu ascundem adevărul cel dumnezeiesc. V-am spus toate aceste lucruri ca să înțelegeți că prin credință spargem zidurile și rupem lanțul primejdiilor, chiar dacă „în lume necazuri vom avea” (Ioan 16, 13).

Există un război continuu între bine și rău, între

dreptate și nedreptate, între libertate și prizonieratul de idei, între puritate și corupție; și toate aceste bătălii se dau pe un singur câmp de luptă, care este inima omului. Acestei inimi îi vorbesc, eu, preotul lui Hristos, căci inima își are rațiunile ei, pe care rațiunea le ignoră, cum spunea Blaise Pascal („Le coeur a ses raisons, que la raison ne connait point ...”).

Ce înseamnă atunci preoția? Ea înseamnă să fii martorul îndurerat al suferinței umane și să o iei pe umerii tăi. Să fii cel ce încălzește pe lepros la sân și dă celui miserabil viața prin suflarea gurii lui. Să fii consolatorul tare al oricărui nefericit, chiar atunci când tu însuți te simți doborât de neputință. Să aduci o rază de lumină strălucitoare în inimile celor nenorociți, chiar atunci când ochii tăi orbi au încetat demult să mai vadă lumina. Să porți pe umerii tăi muntele suferinței umane, chiar atunci când ființa ta strigă zdrobită de propria suferință. Dar ceareea ta se va revolta și va zice: „Este inadmisibil eroismul acesta absurd! Unde este omul acela, unde este preotul pe care mi-l descrii, să-i pun și suferința mea pe umerii?”

Și totuși el există. Din când în când se trezește în noi preotul lui Hristos, care, asemenea samarineanului milostiv, se apleacă peste cel căzut între tâlhari și, suindu-l pe asinul său, îl aduce din nou în Biserica lui Hristos. Și uită de sine și te consolează, omule al suferinței! Cine, astăzi, se mai poate înduoșea de suferința ta? Cine altul, astăzi, îți mai poate spune, înduoșat de soarta ta, cuvinte de consolare? De la cine mai poți auzi, astăzi, cuvintele lui Hristos: „Veniți la Mine toți cei osteniți și împovărați...” Te-am văzut, tânărul meu prieten, brutalizat de cei mai în vârstă, jignit și insultat, numai din vina de a fi tânăr. Ți-am vorbit atunci ca unui om cu slăbiciuni și dureri, ca unei ființe sensibile și fără apărare. Te-am văzut atunci, spre spaima și bucuria mea, cum te-ai aplecat și mi-ai sărutat mâna, nu mie, ci preotului lui Hristos care-ți aducea consolare.

Pentru că ai biruit moartea la care te condamnase o doctrină ateistă, pentru că ai înviat înălțându-te din ruinele materialismului prăbușit de tinerețea și credința ta, îți voi grai acum cuvintele lui Iisus, așa cum s-au rostit ele prin gura Apostolului Neamurilor. Ele sunt absurde pentru prizonierii materiei și materialismului, pentru cei ce substituie cârciuma Bisericii și indecența suferinței. Dar pentru tine ele vor suna pline de sens spiritual și de adevăr: „Căci cuvântul Crucii, pentru cei ce pier, este nebulie; dar pentru noi, cei ce ne mântuim, este puterea lui Dumnezeu. Căci scris este: Pierde -voi înțelepciunea unde înțelepților și știința celor învățați voi nimici-o. Unde este înțeleptul? Unde e cărturarul? Unde e cercetătorul acestui veac? Au n-a dovedit Dumnezeu nebulia înțelepciunea lumii acesteia?” (I Corinteni 1, 18-20). Unde sunt toți aceștia, prietene al meu? Nu mai este nici unul. Doar tu ai rămas aici, viu și întreg în Biserica lui Hristos; tu, popor sfânt, agonisit de Dumnezeu; tu, temelie pe care se zidește sufletul ortodox al neamului românesc; tu, singura lui salvare și dănuire prin veacul acesta.

Cuvânt rostit în Biserica Radu-Vodă, în cea de-a patra miercuri a Postului Mare, la 5 aprilie 1978.

(Preot Gheorghe Calciu - 7 cuvinte către tineri, ediție îngrijită de Răzvan Codrescu, Editura Anastasia, București, 1996, pp. 43-49)

(Sursa: ortodoxiatinerilor.ro)